

TEZA:

Obwiniony radca prawny nie dołożył należytej staranności przy wykonywaniu obowiązków pełnomocnika z urzędu w sprawie toczącej się przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym, poprzez nie złożenie w terminie wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku niezbędnego do sporządzenia skargi kasacyjnej, nie złożenia w terminie skargi kasacyjnej od wyroku bądź sporządzenia opinii o braku podstaw do wniesienia skargi.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, właściwą karą jest w tym przypadku kara pieniężna w kwocie 4.200 zł. Winna ona spełnić cele postępowania (stosowany odpowiednio art. 2 k.p.k.) i oddziaływać prewencyjnie zarówno na samego obwinionego, jak i cały samorząd zawodowy radców prawnych.

WO-219/22**ORZECZENIE****z dnia 22 marca 2023 r.****Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: S WSD Krzysztof Górecki /sprawozdawca/
Sędziowie: S WSD Leszek Korczak
S WSD Daniela Sosin

Protokolant: Piotr Ciepiński
przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego M. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 marca 2023 r. sprawy
radcy prawnego R. W. (W.), nr wpisu (...)

obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych polegającego na naruszeniu zasad etyki radcy prawnego - art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 oraz art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania pokrzywdzonego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP z dnia 13 lipca 2022 r., sygn. akt: D 38/22

orzeka:

- I. w punkcie I zaskarżonego orzeczenia po słowach „ukaranie czynu” wpisuje słowa „który miał miejsce pomiędzy 11 czerwca a 11 lipca 2021 r.”;
- II. zmienia karę orzeczoną w pkt I zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że w miejsce kary nagany orzeka karę pieniężną w wysokości 4.200 zł (cztery tysiące dwieście złotych);
- III. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;
- IV. zasądza od obwinionego na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych koszty postępowania odwoławczego w kwocie 2.000 zł (dwa tysiące złotych).

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w dniu 13 lipca 2022 r. w sprawie D 38/21 przeciwko radcy prawnemu R. W. (nr wpisu ...), obwinionemu o to, że:

nie dołożył należytej staranności przy wykonywaniu obowiązków pełnomocnika z urzędu M. F. w sprawie toczącej się pod sygn. akt II SA/Wa ... przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Warszawie poprzez brak wykonania obowiązku, polegającego na złożeniu w terminie, o którym mowa w art. 177 § 5 ustawy prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargi kasacyjnej od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 21 maja 2021 r., sygn. akt II SA/Wa ..., bądź sporządzenia w terminie, o którym mowa w art. 177 § 4 p.p.s.a. opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, a także brak złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku niezbędnego do sporządzenia skargi kasacyjnej bądź opinii o braku podstaw do jej wniesienia tj. o dopuszczenie się przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego w art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych,

uznał obwinionego winnym zarzucanego czynu i wymierzył mu za to karę nagany. Obwinionego obciążono też kosztami postępowania w kwocie 1.000 zł.

Orzeczenie to zaskarżył pokrzywdzony, wnosząc o jego zmianę w całości i ukaranie obwinionego karą zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 2 lat z jednocze-

snym zakazem wykonywania patronatu przez 2 lata i nałożeniem obowiązku przeproszenia pokrzywdzonego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP ustalił i zważył, co następuje:

Na wstępie należy zaznaczyć, że w przedmiotowej sprawie WSD zastosował przepisy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2022 r. (tj. stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego), albowiem zgodnie z § 2 uchwały Nr 1/2022 Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 8 lipca 2022 r. w sprawie zmiany Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, do zdarzeń mających miejsce przed dniem wejścia w życie tej uchwały zastosowanie mają przepisy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu dotychczasowym.

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie, jednak jedynie co kierunku zaskarżenia (na niekorzyść obwinionego), nie zaś co do wnioskowanych w nim kar.

Rozpoznanie odwołania następuje w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów (art. 433 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych).

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w pełni akceptuje stan faktyczny sprawy, ustalony przez Sąd I instancji i ustalenia te przyjmuje za własne. Dotyczy to także oceny wyjaśnień złożonych przez obwinionego w toku dochodzenia i przed OSD. Sąd odwoławczy uznał za udowodnione, że obwinionemu w dniu 11 czerwca 2021 r. został doręczony wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w sprawie II SA/Wa ..., w której był pełnomocnikiem z urzędu. Przeciwnie wyjaśnienia obwinionego, złożone w postępowaniu przygotowawczym, są sprzeczne z materiałem dowodowym. Bezspornym jest też, iż obwiniony nie złożył wniosku o uzasadnienie tego orzeczenia, nie wniósł skargi kasacyjnej, ani opinii o braku podstaw do jej wniesienia.

Po skierowaniu wniosku o ukaranie obwiniony w piśmie z 14 marca 2021 r., przyznając, że z akt wynika, iż 11 czerwca 2021 r. pokwitował odbiór sentencji wyroku, stwierdził, że nie podjął dalszych czynności w sprawie, bo był to okres przeprowadzki jego kancelarii i

wyrok WSA zaginął. Obwiniony przyznał, iż był to oczywisty błąd spowodowany z jego winy. W tym samym piśmie obwiniony wniósł o ukaranie go karą upomnienia.

Oceniając materiał dowodowy sprawy, w tym wyjaśnienia obwinionego, należy uznać, że obwiniony w sposób ewidentny naruszył obowiązki wynikające z regulacji art. 6 i art. 12 KERP. Niezależnie bowiem od szans powodzenia dalszego zaskarżenia, pełnomocnik – bez znaczenia z wyboru, czy z urzędu - winien dołożyć wszelkich starań, by reprezentowana strona miała możliwość wykorzystania wszystkich środków prawnych umożliwiających dochodzenie jej roszczeń. Postępowanie obwinionego doprowadziło natomiast do sytuacji, w której pokrzywdzony nie mógł ani zapoznać się z opinią obwinionego co do braku podstaw zaskarżenia wyroku WSA w Warszawie, co dawałoby możliwość akceptacji takiego stanu rzeczy, ani w terminie skorzystać z pomocy prawnej innego prawnika w celu wywieżenia skargi kasacyjnej.

Stanowi to poważne naruszenie obowiązków zawodowych radcy prawnego. Przy ocenie wagi takiego zachowania nie bez znaczenia jest też zmieniana przez obwinionego wersja zdarzeń związanych z odbieraniem przesyłek z WSA w Warszawie. Nie wchodząc w ich szczegóły należy stwierdzić, iż doręczenie obwinionemu sentencji wyroku, obligowało go do wniesienia skargi kasacyjnej albo sporządzenia opinii o braku podstaw do jej wniesienia.

W tej sytuacji Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że kara orzeczona przez Sąd dyscyplinarny I instancji jest niewspółmierna do popełnionego przewinienia. Należy pamiętać, że świadczona przez radców prawnych pomoc prawna z urzędu jest istotnym elementem statuującym nasz zawód jako zawód zaufania publicznego. Niewłaściwe wykonywanie tego obowiązku ma zawsze szeroki oddźwięk, czego dowodzi także niniejsza sprawa. Skutki procesowe i stopień narażenia na szwank dobrego imienia samorządu radców prawnych decydują o tym, że zachowanie obwinionego zasługuje na ostrzejszą reakcję. Zarówno samo przewinienie, jak i argumentacja podawana przez obwinionego w toku postępowania w niniejszej sprawie świadczą o lekceważącym stosunku do obowiązków zawodowych i bagatelizowaniu następstw takiego stanu rzeczy.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, właściwą karą jest w tym przypadku kara pieniężna w kwocie 4.200 zł. Winna ona spełnić cele postępowania (stosowany odpowiednio

art. 2 k.p.k.) i oddziaływać prewencyjnie zarówno na samego obwinionego, jak i cały samorząd zawodowy radców prawnych.

Przed wydaniem takiego rozstrzygnięcia Sąd odwoławczy analizował aktualną sytuację zawodową obwinionego w związku z pismem złożonym w I instancji o zawieszeniu działalności spółki partnerskiej - W. i Partner – Radcy Prawni (k.33-36).

Z informacji z KRS wynika, że istotnie spółka ta (nr KRS - ...) zawiesiła działalność z dniem 11 marca 2022. W tej sytuacji zwrócono się do izby warszawskiej o wskazanie zgłoszonych przez obwinionego form wykonywania zawodu, zgodnie z art. 8 ustawy o radcach prawnych. W odpowiedzi OIRP drogą mailową podała w dniu 21 marca 2023 r, że radca prawny R.W. wykonuje zawód w formie spółki a zgłoszenie niewykonywania przez niego zawodu miało miejsce od 1 stycznia 2005 r. do 15 czerwca 2006 r. Zatem obwiniony jest czynnym radcą prawnym.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł podstaw do orzeczenia, jak chciał pokrzywdzony, rodzajowo surowszej kary.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie dopatrył się występowania w sprawie okoliczności uzasadniających zastosowanie z urzędu przepisów art. 439 i 440 k.p.k.

Zmiana opisu przypisanego czynu miała charakter porządkowy, wskazując czas jego popełnienia i była dopuszczalna w związku z kierunkiem zaskarżenia orzeczenia (art. 434 k.p.k.).

O kosztach postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych, obciążając nimi obwinionego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.